ΕΤΟΣ ΙΔ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 5 ΜΑΡΤΙΟΥ 1900 Ἀριθ. 610

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
3. Ὁδὸς Ὁμήρου 3.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία **ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.**

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἔτος ΙΔ'.—Αἱ γυναῖκες τοῦ Βερολίνου (ἀνταπόκρισις ὑπὸ κ. Φραγγίσκας Μάδδ). — Ἡ Χειραφετημένη (ὑπὸ Μάϊας). — Τὰ Ἐρημοκκλήσια (ποίησις Λάμπρου Πορφύρα. Ἐκ τοῦ Περιοδικοῦ μας). — Λεξικὸν βιογραφιῶν ἐπιφανῶν γυναικῶν (ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου).—Βιβλία καὶ Περιοδικά —Συνταγαί.—Ἀλληλογραφία — Εἰδοποιήσεις.—Ἐπιφυλλίς. Πολὺ ἀκριβά: Κόμητος Λέοντος Τολστόη.

ΕΤΟΣ ΙΔ'.

Ἓν ἀκόμη βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός, ἓν πτερύγισμα πρὸς τὰ ἐπάνω, εἷς ἐπὶ πλέον μεγάλος λίθος εἰς τὸ οἰκοδόμημα τοῦ ὁποίου καὶ ἡ ἵδρυσις καὶ ἡ ἐκτέλεσις μόνον εἰς γυναῖκας ὀφείλεται.

Κάθε ἔτος, τὸ ὁποῖον παρέρχεται, καὶ προστίθεται εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν, πραγματοποιεῖ καὶ ἓν ἐπὶ πλέον ὄνειρον προόδου τοῦ φύλου της, μεταβάλλει διὰ τῆς συζητήσεως καὶ τῆς ἕξεως μίαν χθὲς ἀκόμη θεωρουμένην οὐτοπίαν εἰς ἀλήθειαν μεγάλην καὶ εὐεργετικήν.

Ἡ «Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν» ὑπῆρξεν ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἐκδόσεώς της ὄργανον νεωτεριστικόν. Ἐπὶ τῶν λευκῶν πτερύγων της ἐκόμισεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὴν μεγάλην εἴδησιν τῆς ἀληθείας καὶ μὲ τὴν σημαίαν τῆς ἐλευθερίας ὡς σύμβολον, ἀπεκδυομένη τῶν δειλιῶν καὶ σεμνοτυφιῶν, αἱ ὁποῖαι ἐθεωροῦντο τότε αἱ μεγάλαι τοῦ φύλου της ἀρεταί, ἤνοιξε τὸν δρόμον τῆς δράσεως τῆς γυναικός.

Τὸ ἔργον της ὑπῆρξε δύσκολον καὶ κοπιῶδες. Διότι δὲν εἶχε μόνον νὰ οἰκοδομῇ, ἀλλὰ καὶ νὰ κατεδαφίζῃ. Καὶ τὰ πρὸς κατεδάφισιν ἐρείπια ὅσον καὶ ἂν ἦσαν σαθρὰ καὶ ἑτοιμόρροπα, εἶχαν ὅμως καὶ αὐτὰ ἱστορίαν καὶ παράδοσιν καὶ ἐξεπροσώπουν μίαν παλαιὰν θεότητα, ἡ ὁποία εἶχε πολυαρίθμους ἱερείας καὶ ἀκόμη πολυαριθμοτέρους πιστούς.

Καὶ ἂν εἶναι γνωστὸν πόσον μεγάλη εἶναι ἡ δύναμις τῶν παλαιῶν πραγμάτων καὶ τῶν παλαιῶν ἰδεῶν διὰ τὸν κόσμον ὅλον, εἶναι ἀκόμη γνωστότερον πόσον μεγαλητέρα καὶ ἰσχυροτέρα εἶναι ἡ δύναμις αὕτη παρ' ἡμῖν, ὅπου τὸ παρελθὸν ὑπῆρξεν ἐν τῷ συνόλῳ του πολὺ μεγαλήτερον, πολὺ τελειότερον καὶ εὐγενέστερον τοῦ παρόντος.

Ὦ! ὁ ἱστὸς τῆς Πηνελόπης καὶ τὸ πλύσιμον τῶν ρούχων τῆς Ναυσικάας, καὶ ὁ ἐντὸς τοῦ γυναικωνίτου ἀποκλεισμὸς τῶν ἀρχαίων γυναικῶν καὶ οἱ πέπλοι, ὑπὸ τοὺς ὁποίους ἔκρυπταν ἐξ αἰδοῦς τὰ πρόσωπα καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς δυνάμεως τῶν ποιητῶν, οἱ ὁποῖοι ἔψαλλαν τὰς γυναῖκας ἐκείνας, καὶ ὕψωσαν ὑπὸ τοὺς πόδας των τὸν μαγικὸν τῆς ἀθανασίας στυλοβάτην! πόσα προσκόμματα καὶ πόσας δυσκολίας καὶ πόσα ἐμπόδια δὲν ἀπετέλεσαν διὰ τὸ μεταρρυθμιστικὸν ἔργον τοῦ παρόντος.

Διὰ τὸ γυναικεῖον ζήτημα εἶχε συμβῆ περίπου ὅ,τι εἶχε συμβῆ καὶ διὰ τὸ γλωσσικόν. Ὅπως ὑπῆρξαν ἄνθρωποι καὶ μᾶλλον γενεαὶ ὅλη, ἡ ὁποία ὠνειροπόλησε καὶ ἐπίστευσε καὶ ἐφαντάσθη δυνατὴν τὴν ἀνάττασιν τῆς νεκρᾶς γλώσσης τῆς ἀρχαιότητος, οὕτως ὑπῆρξαν καὶ ἄνθρωποι, ἴσως γενεὰ ὁλόκληρος, ἡ ὁποία ἐπίστευσε δυνατὴν τὴν ἀναγέννησιν τῆς ἀρχαίας Ἑλληνίδος.

Εἰς πᾶν λοιπὸν βῆμά μας πρὸς τὰ ἐμπρός, εἰς πᾶσαν μετ' ἐπιφυλάξεως ριπτομένην νέαν ἰδέαν, εἴχομεν ὡς βέβαιον πολέμιον τὴν βασιλείαν τῆς ἀρχαίας γυναικός. «Αὐτὸ δὲν ἔκαμναν αἱ μητέρες μας, ἐκεῖνο ἀπέστεργον αἱ ἀρχαῖαι πρόγονοί μας». Ὦ! μὴ θίγετε τὰ ἱερά, μὴ βεβηλώνετε τὰς μεγάλας μορφὰς τοῦ παρελθόντος, μὴ κρημνίζετε τὰ εἴδωλα τῆς μεγάλης λατρείας τοῦ ἀρχαίου οἴκου, ἔψαλλαν ἐν χορῷ ὅλοι οἱ ἀσαφεῖς καὶ ἐπιπολαίους ἔχοντες ἰδέας περὶ τοῦ βίου καὶ τῆς ἐπιρροῆς καὶ τῆς δράσεως τῶν γυναικῶν τῆς ἀρχαιότητος.

Ἐδέησε λοιπὸν νὰ ἀναστηλώσωμεν ἡμεῖς αὐταὶ τὰ εἴδωλα αὐτά, νὰ καταρρίψωμεν τὸν πυκνὸν πέπλον, τὸν ὁποῖον οἱ αἰῶνες ἐξύφαναν περὶ τὰς μορφὰς καὶ τὰ ὀνόματα, καὶ νὰ

ἀφαιρέσωμεν τὸν στυλοβάτην ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡ ποίησις τὰς εἶχεν ἐνθρονίσει, διὰ νὰ κλονίσωμεν τὴν πρὸς τὸ παρελθὸν πίστιν, ὅπου αὕτη ἦτο ἀδ καιολόγητος, καὶ ἐσφαλμένη διὰ νὰ θέσωμεν παρ' ἡμῖν τὰ θεμέλια τοῦ νέου κοινωνικοῦ οἰκοδομήματος, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ γυνὴ κατέχει μεγάλην καὶ ἐπίσημον θέσιν.

Τὸ ἔργον μας ἐφόσον ὁ χρόνος παρέρχεται καὶ ὁμαλώτερον γίνεται καὶ ἀφθονωτέραν δίδει τὴν συγκομιδὴν εἰς προόδον καὶ εἰς ἀποτελέσματα, ἐξυψοῦντα τὸ γόητρον τῆς νεωτέρας Ἑλληνίδος καὶ ἐξασφαλίζοντα αὐτῇ ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ θέσιν ἐπιφανῆ μεταξὺ τῶν γυναικῶν τοῦ κόσμου ὅλου.

Καὶ ἤδη ὅτε ἐπείσθημεν ὅτι τὸ πρῶτον μέρος τοῦ προγράμματός μας ἦτο ὁπωσδήποτε πραγματοποιημένον εἰς τὸν κύκλον, τὸν ὁποῖον διεγράψαμεν καὶ περὶ τὸν ὁποῖον εἴδομεν ταχθείσας καὶ τασσομένας καθ' ἡμέραν λεγεῶνας ὅλας γυναικῶν, ἐνομίσαμεν ὅτι εἶχεν ἐπιστῆ ἡ στιγμὴ νὰ δώσωμεν ἀπτότερον καὶ μᾶλλον συγκεκριμένον τὸν τύπον τῆς νέας γυναικός, ἡ ὁποία μόνον τὴν θρησκείαν τῆς ἀληθείας ἀναγνωρίζει ὡς θρησκείαν καὶ μόνον τὸ καλὸν θέτει ὡς ἰδανικὸν τοῦ βίου της.

Ἡ *Χειραφετημένη* μας εἶναι ἡ ἰδεώδης γυνὴ τοῦ μέλλοντος, ὡς εἶναι φυσικὰ ἡ οὐτοπία τοῦ παρόντος, τὸ θῦμα τῶν προλήψεων, τὸ ὁποῖον πάσχει καὶ παραγνωρίζεται καὶ τὸ ὁποῖον μὲ θυσίαν τῆς εὐτυχίας του, κρατεῖ καὶ φέρει ὑψηλὰ τὴν σημαίαν τοῦ ἠθικοῦ μεγαλείου τῆς γυναικός, ἡ ὁποία θὰ ἐπιδιώξῃ καὶ θὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἐπὶ νέων ἠθικῶν βάσεων ἀναγέννησιν τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς κοινωνίας.

Διὰ τὴν *Χειραφετημένην* μας ἐθέσαμεν ἐπίτηδες πλαίσιον, τὸ ὁποῖον ἐξαίρει περισσότερον τὸν ἰδικόν της χαρακτῆρα καὶ καθορίζει σαφέστερον τὴν εὐγενῆ μορφήν της. Οὐδαμοῦ ἀλλοῦ ὅσον εἰς τὴν κοσμόπολιν τῆς Ἀνατολῆς δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ συναντηθοῦν αἱ μεγάλαι ἀντιθέσεις τῶν ἀρχῶν καὶ ἰδεῶν τῆς προόδου καὶ τῶν παραδόσεων τοῦ παρελθόντος, διότι πουθενὰ ἀλλοῦ ὁ νέος πολιτισμὸς καὶ αἱ προλήψεις τοῦ ζυγοῦ καὶ τῆς δουλείας τοῦ παλαιοῦ Ἀνατολικοῦ κόσμου εὑρίσκονται εἰς μεγαλητέραν σύγκρουσιν ὅσον ἐδῶ.

Τῆς *Χειραφετημένης* τὴν δημοσίευσιν ὑπεγράψαμεν μὲ τὸ ψευδώνυμον, *Μάϊα*, ἐκάμαμεν μάλιστα νὰ πιστευθῇ ὅτι ἦτο ἔργον ξένης συγγραφέως, διὰ νὰ ἀφήσωμεν τὴν περὶ αὐτῆς γνώμην τοῦ κοινοῦ μας ἀνεπηρέαστον καὶ τὴν περὶ αὐτῆς κρίσιν ἀμερόληπτον.

Σήμερον ὅτε ὁ τύπος τῆς ἡρωΐδος μας τόσας προεκάλεσεν ὑπὲρ αὐτῆς συμπαθείας, καὶ ὅτε ἑκατοντάδες ἐπιστολῶν διευθύνονται πρὸς τὴν ἄγνωστον συγγραφέα της, σήμερον ὅτε πειθόμεθα, ὅτι ταχέως ὁ τύπος αὐτὸς θὰ μεταστῆ ἀπὸ τὸν φανταστικὸν εἰς τὸν πραγματικὸν κόσμον, καὶ θὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν ἐπιπολαιότητα καὶ τὴν ματαιότητα καὶ τὸ ψεῦδος, καὶ τὴν πρόληψιν, ἡ ὁποία μετέβαλε μεγάλην μερίδα γυναικῶν εἰς πλαγγόνας χωρὶς καρδίαν καὶ χωρὶς νοῦν, σήμερον δὲν δειλιῶμεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι τὸ ἔργον εἶναι ἰδικόν μας καὶ ὅτι ἀποτελεῖ μίαν μόνην σελίδα τῆς ζωῆς τῆς γυναικὸς τοῦ μέλλοντος, ὁποίαν ἡμεῖς τὴν φανταζόμεθα καὶ τὴν ὀνειροπολοῦμεν.

Τὴν «*Χειραφετημένην*» διὰ τοῦτο θὰ ἀκολουθήσουν ἄλλα ἔργα συμπληροῦντα τὸν τύπον τῆς γυναικὸς αὐτῆς ὑπὸ πάσας τὰς φάσεις καὶ ἀποτελοῦντα ἐν τῷ συνόλῳ των τὸ Εὐαγγέλιον τῆς νέας θρησκείας, δι' ἧς ἡ γυνὴ θὰ ἀποκτήσῃ πλήρη τὴν συνείδησιν τῆς ἀληθοῦς ἀποστολῆς της.

Αἱ ὑπὲρ τῆς Χειραφετημένης ἐκδηλωθεῖσαι συμπάθειαι ἀποτελοῦν μεγάλην ἐνίσχυσιν τῆς ἰδέας, ὅτι αἱ μέχρι τοῦδε προσπάθειαί μας πρὸς μεταρρύθμισιν τοῦ παλαιοῦ καθεστῶτος εὗρον ἀπήχησιν εἰς πολλὰς καρδίας, τοῦτο δὲ δυσκόλως θὰ ἐπετυγχάνετο ἄνευ τῆς συνδρομῆς τῶν καλῶν συνεργατίδων καὶ τῶν ἀπανταχοῦ φανατικῶν ἀποστόλων τοῦ ἔργου μας, τὰς ὁποίας εὐγνωμονοῦμεν.

Μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως δημοσιεύομεν τὴν πρώτην ἀνταπόκρισιν ἐκ Βερολίνου περὶ τῆς ἐκεῖ γυναικείας κινήσεως, ἀποσταλεῖσαν εὐμενῶς χάριν τῶν Ἑλληνίδων ἀναγνωστριῶν παρὰ τῆς εἰς τὸν κόσμον τῶν γερμανικῶν γραμμάτων γνωστῆς δημοσιογράφου καὶ συγγραφέως κ. Φραγκίσκας Μάδ.

Τοιουτοτρόπως δι' ἀνταποκριτριῶν εἰδικῶν ἀνὰ τὰ μεγαλήτερα Εὐρωπαϊκὰ κέντρα, κρατοῦμεν ἐνημέρους τὰς ἀναγνωστρίας μας εἰ τὴν διεθνῆ κίνησιν τῶν γυναικῶν τοῦ κόσμου, τῶν ὁποίων ἡ εὐεργετικὴ δρᾶσις ὁλονὲν ἐκτείνεται εἰς εὐρύτερον κύκλον.

ΕΚ ΤΩΝ ΒΟΡΕΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΝ ΒΕΡΟΛΙΝΩι

Εἶνε ὀγδόη πρωϊνὴ ὥρα. Ἐν τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ τῆς ὁδοῦ Φρειδερίκου αἱ θύραι ἀνοιγοκλείονται συχνά, ἀναρίθμητοι δέ, κατὰ τὸ πλεῖστον νεαραὶ κόραι, ἐξέρχονται τοῦ σταθμοῦ μετὰ σπουδῆς καὶ ἀμελητεί σπεύδουσι τὸ βῆμα. Προδήλως ἀντελήφθησαν αὗται ὀρθῶς τοῦ ζητήματος τοῦ ἄρτου. Συχνάκις εὐχαριστοῦμαι βλέπουσα τὰς ἀνθηρὰς ἐκείνας μορφάς, εἰς τὰς ὁποίας ἡ δραστηριότης καὶ ἡ ἐργασία οὐδὲν ἴχνος δυσθυμίας καὶ δυσφορίας ἐνεκόλαψαν: Τινὲς ἀποχωρίζονται διὰ βραχείας χειραψίας καὶ μετὰ φιλικοῦ βλέμματος ἀπὸ συνοδεύοντα αὐτὰς συνάδελφον. Ὁ ψυχρὸς ἄνεμος ὁ σαρόνων τὰς ὁδοὺς δὲν ἐπιτρέπει περιττὴν ἀργοπορίαν. Τὰ μεγάλα τοῦ Βερολίνου ἐργαστήρια ἀπορροφῶσι μέγα μέρος τῶν νεαρῶν ὑπάρξεων, αἵτινες ὡς μύκητες ἀναφαίνονται εἰς τὰς μεγαλοπόλεις: Τὰς εὑρίσκομεν ἐπὶ τῶν γραφικῶν μηχανῶν καὶ παρὰ τοῖς ἐμποριποῖς βιβλίοις, ἐν παντὶ δὲ γραφείῳ ἐκτιμῶνται καὶ ὁλονὲν ἐγκληματίζονται. Καὶ αἱ κόραι αὗται, αἱ ὁποῖαι *θέλουν* νὰ ἐργασθοῦν, ἔχουν βεβαίως ἀνάγκην συντρόφου νομίμου, μεθ' οὗ νὰ συμμερίζωνται τὰ βάρη, ἀλλὰ καὶ τὰς χαρὰς τῆς ζωῆς. Πᾶσαν πρωΐαν τὰς ἀπαντῶ καὶ ἡ ὄψις των μὲ τέρπει καὶ μὲ ἐνισχύει, μὲ βοηθεῖ δὲ εἰς τὸ νὰ ὑπερνικήσω τὴν ἀηδίαν, τὴν ὁποίαν καθ' ἑκάστην ἑσπέραν διασπείρει εἰς τὰς ἰδίας ὁδοὺς ἡ θέα τῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ἐμπορεύονται τὴν νεότητά των. Ἡ ἔλλυσις τῶν ἠθῶν αὐξάνεται καὶ ἐν βλέμμα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φρειδερίκου ἀποκαλύπτει μαινάδας, τῶν ὁποίων εἰδεχθεστέρας δὲν δύναται νὰ φαντασθῇ τις.

«Συνελεύσεις γίνονται, ἵνα καταπολεμηθῇ τὸ νομοσχέδιον Χέϊντσε περὶ λογοτεχνίας, καλλιτεχνίας καὶ θεάτρου, καὶ δικαίως. Ἀλλὰ διὰ τί γελῶσι πάντοτε εἰρωνικῶς, ὁσάκις ἀξιοῦμεν ἀναθεώρησιν τοῦ περὶ δημοσίας ἠθικῆς νόμου; Ὅσοι δὲν δύνανται νὰ ὑπερνικήσωσι τὴν ἀηδίαν, ἐρυθριῶσιν ὅταν βλέπωσι τὰ κομψευδεδυμένα καὶ ἐψιμμυθιωμένα, ἀλλ' ἐκπεσόντα ἐκεῖνα ὄντα, τὰ ὁποῖα μετὰ ψευδοῦς μειδιάματος παρέρχονται ἐνώπιόν μας διευθυνόμενα εἰς καπηλεῖα καὶ εἰς νυκτερινὰ καταγώγια. Ἡ ἀσύστολος ἐμφάνισίς των δὲν προξενεῖ τιμὴν εἰς τὸ Βερολῖνον, ἀτιμάζει δὲ τοὺς ἄνδρας, οἱ ὁποῖοι ὑποθάλπουσι τὴν κατάστασιν ταύτην.

Ἰσχυρίζονται γενικῶς ὅτι αἱ γυναῖκες εἰς πάντα κλάδον προοδεύουν, μόνον δ' αἱ ὑπηρέτριαι ὁλονὲν ἐλαττοῦνται ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος· εἰς τὸν κλάδον τοῦτον τὸ Βερολῖνον πάσχει ἀληθῆ ἔλλειψιν, πάντες δὲ θρηνοῦσι καὶ παραπονοῦνται διὰ τοῦτο, ἀλλ' οὐδεὶς σκέπτεται ὅτι ἡ μεταβολὴ ἡ ὁποία *ὀφείλει* νὰ ἐπέλθῃ καὶ ὡς πρὸς τοῦτο, ἐξήρτηται ἀπὸ τῆς γυναικός.

Κόραι ἔχουσαι ἐπιτηδειότητα χειρῶν μεθ' ὑπομονῆς καὶ ἐπιμελείας ἀσχολοῦνται εἰς ἐργοστάσια. Ὅταν τελειωθῇ ἡ ἡμερησία ἐργασία, προσελκύονται ὑπὸ τῆς ἐλευθέρας ἑσπέρας. Οὐδαμοῦ πρωτοστατεῖ τὸ ζήτημα τῆς ὑπάρξεως τῆς γυναικὸς ὅσον εἰς τὰς μεγαλουπόλεις, καὶ μάλιστα ἐν Βερολίνῳ. Ἑκάστη γυνὴ ὀφείλει μόνη νὰ διακρίνῃ πόσον μακρὰν φέρουσιν αὐτὴν τὰ πτερά της. Ὅτι δὲ τὸ Βερολῖνον παρέχει καθ' ἑκάστην ἀφορμὴν εἰς ὁλόκληρον στράτευμα γυναικῶν νὰ δοκιμάσωσι τὰς πνευματικάς των δυνάμεις, τοῦτο εἶναι γεγονὸς τὸ ὁποῖον ἰδιῶται καὶ κοινὸν ἐκτιμῶσιν.

Ὑπάρχουν δώδεκα βιοτεχνικαὶ σχολαὶ διὰ γυναῖκας, τὸ δὲ πρόγραμμα αὐτῶν περιλαμβάνει, πλὴν ξένων γλωσσῶν, στενογραφίαν, μηχανογραφίαν, ραπτικὴν, ἐμβάλωμα, κοπτικὴν, χειροτεχνήματα, σιδηρωτικὴν καὶ μαγειρικὴν, χρησιμεύουσι δὲ αἱ σχολαὶ αὗται ὡς συμπλήρωμα τῶν σχολῶν τῆς κατωτέρας παιδεύσεως.

Ὁ Φρειδερῖκος Φρέβελ ἐχρησιμοποίησε καὶ τὸν ἐν τῇ γυναικείᾳ καρδίᾳ ὑπολανθάνοντα θησαυρὸν ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὰ παιδία, τὰ δὲ νηπιαγωγικὰ διδασκαλεῖα ἡμῶν προμηθεύουσι κατ' ἔτος ἀξιόλογον ἀριθμὸν νηπιαγωγῶν, αἵτινες ἔχουν κατανοήσει τὰς ἀναγκαιοτάτας θεμελιώδεις ἀρχὰς τῆς ἐκπαιδεύσεως. Ἀναγνωστρίας δὲ καὶ παιδαγωγοὺς παρουσιάζει τὸ Βερολῖνον πολλάς, αἵτινες μετ' ἀδιαπτώτου θάρρους καὶ ἐπιμονῆς ἐξακολουθοῦν τὴν ὑπ' αὐτῶν ἐκλεχθεῖσαν ὁδόν. Ἀλλὰ καὶ φοιτήτριαι διασχίζουσι δροσεραὶ καὶ εὐκίνητοι τὰς ὁδούς. Ἡ κατὰ τὸ ἐξάμηνον τοῦτο κατὰ πρῶτον δοθεῖσα ἄδεια προσείλκυσεν εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς αὐτοκρατορίας ἑκατοντάδας φοιτητριῶν, ἐν τῷ μέλλοντι δὲ ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν θέλει αὐξηθῇ σημαντικῶς.

Ἐκ τῶν προηγουμένων γίνεται κατάδηλον, ὅτι δὲν προσέκρουσεν εἰς ὦτα μὴ ἀκουόντων ἡ γνωστὴ βαθεῖα γνώμη τῆς πρὸ ἐτῶν ἐν Λειψίᾳ συνελθούσης συνδιασκέψεως, ὅτι ἡ ἐργασία, ἥτις ἀποτελεῖ τὸ θεμέλιον τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ, τυγχάνει καθῆκον καὶ τιμὴ τοῦ γυναικείου φύλου.

Φραγκίσκα Μάδ.

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

Δὲν ἐπρόφθασε καλά, καλά, νὰ σκεφθῇ ὅλα αὐτὰ ἡ κοκκώνα Κατίγκω, ἀλλ' οὔτε ἔλαβε καιρὸν νὰ πεταχθῇ ἐπάνω καὶ νὰ ρίψῃ ἓν βλέμμα εἰς τὸν καθρέπτην της, ὅταν ἡ πόρτα, τὴν ὁποίαν ἡ κερὰ Ρήνη δὲν εἶχε κλείσιν, ἤνοιξεν ὡς ἀφ' ἑαυτῆς καὶ γελῶσαι, θορυβοῦσαι, ἀστεϊζόμεναι εἰσῆλθαν πρῶται ἡ ὡραία Marie μὲ τὴν μικροτέραν ἀνεψιάν της κ. Μεμιδώφ, τὴν χαϋδευμένην Ἀννίκαν καὶ μετ' ὀλίγον ἡ κοκκώνα Μαριώγκα μὲ τὴν μεγάλην της κόρην, τὴν Πηνελόπην.

Ἦσαν ὅλαι ὡραῖαι καὶ πολυτελῶς ἐνδεδυμέναι, καὶ μεθ' ὅλην τὴν εὐθυμίαν τῶν δύω νέων, αἱ ὁποῖαι εἶχον εἰσέλθει πρῶται, ὑπῆρχεν εἰς τὴν ἐμφάνισιν τῶν δύω ἄλλων κάτι τὸ πομπῶδες καὶ ἐπίσημον, τὸ ὁποῖον αἱ ἀληθιναὶ ἀρχόντισσαι τοῦ Φαναρίου διετήρησαν μεθ' ὅλην τὴν σημερινὴν κατάπτωσίν των. Ἡ κοκκώνα Μαριώγκα μάλιστα εἶχεν ἔμφυτον, οὕτως εἰπεῖν, τὴν ἀρχοντιὰν μέσα εἰς τὴν ψυχήν της, διότι ἂν καὶ ἀπέριττος, ἁπλῆ, ἀγαθή, εἰλικρινής, ἂν καὶ ὑπερβολικὰ εὐγενὴς μὲ ὅλους, ἐπέβαλεν ἐν τούτοις τὸν σεβασμόν, ὅπου καὶ ἂν ἐπαρουσιάζετο.

Μὲ θέλετε καλὲ καὶ μένα; ἠρώτησεν ἡ νέα χήρα, ἐκσπῶσα ἄνευ λόγου εἰς κρυστάλλινον γέλωτα. Καὶ ὁ χαλβᾶς, θὰ γείνῃ; προσέθηκεν, ἐνῷ αἱ σύντροφοί της ἠπάζοντο ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην τὴν νενὲ καὶ τὴν κοκκώνα Κατίγκω.

— Δὲν ἐβραχήκατε; ἠρώτησεν ἡ τελευταία.

— Μὰ δὲν ἤρχισε σχεδὸν οὔτε νὰ ψυχαλίζῃ ἀκόμη, εἶπεν ἡ Μαριώγκα, ἡ ὁποία ἐκάθισεν εἰς τὸν σοφᾶν καὶ ἠρώτα διὰ τὴν ὑγείαν τοῦ σιὸρ Γεωργάκη καὶ τῶν κοριτσιῶν, παραπονουμένη διότι ὅλοι τὴν ἐλησμόνουν.

— Νά, βρέχει, καλὰ 'ποῦ 'προφθάσαμε, εἶπεν ἡ Ἀννίκα, κόρη ψυχρά, μᾶλλον ἄσχημος, χωρὶς καμμίαν ἔκφρασιν εἰς τὸ πρόσωπον, χωρὶς χρωματισμὸν εἰς τὴν φωνήν, χωρὶς ζωὴν εἰς τὸ βλέμμα. Ὁ Κώστας ἐσυνείθιζε νὰ λέγῃ, περὶ αὐτῆς, ὅτι ὁσάκις τὴν ἔβλεπε καὶ Ἰούλιος ἐὰν ἦτο τὸν κατελάμβανε ψῦχος.

Ἡ μεγαλητέρα ἀδελφή, ἡ Πηνελόπη, ἦτο γεροντοκόρη σοφή, ὁμιλοῦσα πάντοτε γλῶσσαν ἀρχαΐζουσαν μέχρι σχολαστικότητος, ἐν γένει δὲ καὶ εἰς τοὺς τρόπους καὶ εἰς τὰς κινήσεις της δὲν ἦτο φυσική, ἀλλὰ κουραστική, καὶ ἐπιτηδευμένη. Βραδείας ἀντιλήψεως καὶ πνεύματος ἐν γένει πολὺ στενοῦ καὶ πολὺ περιωρισμένου, ἐγωΐττρια, ματαία, θέτουσα ἑαυτὴν ὑπεράνω ὅλων τῶν ἄλλων, ἐγίνετο παραίτιος δυσαρεσκειῶν εἰς τὴν μητέρα της, διότι πάντοτε παρενόει, πάντοτε ἔσπειρε σκάνδαλα καὶ διχονοίας γύρῳ της. Προεῖπον ἐγὼ τὴν θύελλαν ἀπὸ τῆς πρωΐας, Marie, δὲν ἔχει οὕτω;

Ἡ Marie, ἡ ὡραία κόρη τοῦ Νικολάκη Μπέη, ἐγέλασε θορυβωδῶς. Τὰ ἑλληνικὰ τῆς Πηνελόπης τῆς ἐφαίνοντο πάντοτε ἀστεῖα καὶ πάντοτε ἀντὶ νὰ τῆς ἀπαντᾷ, ἐγέλα καὶ τὸ σπίτι ὅλον ἐγέμιζεν ἀπὸ τὸν κρυστάλλινον, τὸν διαυγῆ ὡς δροσερὸν νερὸν, γέλωτά της.

Ἐν τῷ μεταξὺ κατῆλθε καὶ ἡ Λέλα μὲ τὴν Ἔμμαν. Ἂν καὶ δύσθυμοι ὀλίγον κατόπιν τῆς πρὸ ὀλίγου σκηνῆς, ὅμως εὐθὺς ὡς ἀντίκρυσαν τὴν Marie, ἡ ὁποία τὰς ὑπεδέχθη μὲ ἐνθουσιώδη γέλοια, τὰ πρόσωπά των ἐφαιδρύνθησαν. Τί καλὰ ποῦ ἤλθετε, εἶπεν ἡ Λέλα. Αὐτὸς ὁ οὐρανὸς εἶναι ἀνυπόφορος.

Μόνον ἡ Ὀλγίνα ἔμεινεν ἀργὰ κλεισμένη εἰς τὸ δωμάτιόν της, συγχισμένη, καὶ μεθ' ὅλα τὰ μηνύματα τῆς μητέρας της, μὴ ἐννοοῦσα νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ἀπογευματινὴν συντροφιὰν των.

Ἡ κοκκώνα Κατίγκω, ἐνῷ τὰ κορίτσια ἔκαμναν μουσι-

κὴν ἀπεμόνωσεν εἰς τὴν γωνίαν τοῦ σοφᾶ τὴν ἐξαδέλφην της καὶ χωρὶς νὰ τῆς εἴπῃ ὅτι ὁ Κώστας ἐνυμφεύθη, διότι ἔτρεμε νὰ ἐκστομίσῃ κἂν τὴν λέξιν αὐτὴν τῆς ἐξεμυστηρεύθη τὰς ὑποψίας της, δῆθεν, περὶ τοῦ ἐπικειμένου γάμου του μετὰ τῆς Μαρίας.

Μπράβο του, εἶπεν ἡ κοκκώνα Μαρȝόγκα. Λαμπρὰ ἐκλογή! Τὴν γνωρίζω τὴν καλὴν αὐτὴν κόρην. Ὢ! ναί, θὰ εἶναι εὐτυχισμένος ὁ Κωστάκης σου. Καὶ πῶς τὸ ἐκακολόγησαν τὸ καϋμένο τὸ παιδί. Φαντάσου ὅτι προχθὲς κάποιος ἐτόλμησε νὰ μοῦ εἴπῃ ὅτι θὰ ἐνυμφεύετο τὴν χήραν ἐκείνην τὴν Ρωσσίδα μὲ τὰ πολλὰ ρούβλια....Ἔφριξα ὅταν τὸ ἤκουσα.

Καὶ ἐνῷ ἡ ἀξιόλογος κοκκώνα Μαριόγκα ἡτοιμάζετο νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν πανηγυρικὸν τῆς Μαρίας, ἡ ἐξαδέλφη της τὴν ἐσκούντισεν ἀποτόμως, θέτουσα τὴν χεῖρα εἰς τὰ χείλη καὶ δεικνύουσα τὴν θύραν. Εἰσήρχετο ἡ Ὀλγίνα, ὠχρὰ ἀκόμη καὶ μὲ κακὴν ἔκφρασιν εἰς τὸ πρόσωπον.

Χωρὶς ἄλλο κακὰς εἰδήσεις ἔχομεν, εἶπεν ἡ Marie, γελῶσα καὶ πάλιν καὶ τείνουσα πρὸς τὴν Ὀλγίναν καὶ τὰ δύω της χέρȝα. Καϋμένη Ὀλγίνα τί κατσούφιασμα εἶναι αὐτό! Καὶ ἐγὼ ποῦ ἦλθα ἀπὸ τὴν ἔρημόν μου, ὅπως λέγῃ ἡ Πηνελόπη γȝὰ νὰ ἴδω γελαστὰ καὶ ἀγαπημένα πρόσωπα! Ἂν καλὰ καὶ σεῖς δὲν πᾶτε 'πίσω, εἶπε, στρεφομένη πρὸς τὴν Λέλαν καὶ τὴν Ἔμμαν. Νομίζει κανεὶς ὅτι εὑρισκόμεθα εἰς τὴν ἑβδομάδα τῶν παθῶν.

Τῆς Λέλας τὸ πρόσωπον ἐμειδίασεν: Καλὰ λές, καϋμένη Marie. Ἐδῶ 'στὸ σπῖτί μας δὲν ξεύρουν νὰ γελοῦν.

Καὶ ἡ Ὀλγίνα μὲ κακίαν: δὲν ἔχομεν ὅλες ὡραῖα δόντια;.

Ἄνοστη ἐξυπνάδα, εἶπεν ἡ Marie, ξεκαρδιζομένη ἀπὸ τὰ γέλοια. Ἐγὼ γελῶ καὶ θὰ γελῶ πάντα, μὲ ὅλην τὴν χηρείαν μου, καὶ μὲ ὅλα ὅσα μοῦ ψάλλουν ἡ κακὲς γλῶσσες. Καὶ τώρα θέλετε νὰ σᾶς εἰπῶ νέα, τὰ ὁποῖα ξέρω καλλίτερα καὶ ἀπὸ σᾶς ποῦ ζῆτε 'στὴν καρδιὰ τοῦ Σταυροδρομιοῦ.

Μέρος πρῶτον: Γάμοι, οἱ ὁποῖοι μαγειρεύονται εἰς σαλόνια καὶ βραδειές. Ὁ Μαρδῆς μὲ τὴν Δέσπω τὴν Τεφίδου: Συνεταιρισμὸς πενῆντα χιλ. λιρῶν. Ἡ μικρὴ Βανόγλου μὲ τὸν γέρω Ἀσιμῆ μπέην: νεότης καὶ σοφία εἰς ἄνοστον καὶ ἄσοφον ἐναγκάλισμα. Καὶ τὸ clou κάποιος γνωστός σας παληὸς θαυμαστής μου, ὁ Κωστάκης Μ. μὲ τὴν ἑκατομμυριοῦχον κόμησσαν Ἀστασώφ.

Ἡ κοκκώνα Κατίγκω ἔγινε κάτωχρος, ἡ Ὀλγίνα κατακκόκινη, ἡ Ἔμμα ἐσήκωσε τοὺς ὤμους καὶ ἡ Λέλα μὲ ἀγανάκτησιν: Εἶναι πρόστυχον ψέμμα. Ὁ Κώστας μας δὲν εἶναι τόσον ἀνόητος.

— Καὶ γιατὶ ἀνόητος, ἀγάπη μου, ἀφοῦ διαδίδεται μετ' ἐπιτάσεως μάλιστα, ὅτι τὸ χρυσοῦν αὐτὸ δέρας ἐξεστράτευσε ἀπὸ τὸν βορρᾶν ἐπίτηδες διὰ τὰ ὡραῖα 'μάτια τοῦ Κώστα σας.

Ἡ κοκκώνα Μαριόγκα ἐπενέβη. «Marie, παιδί μου, μὴ ἐπαναλαμβάνῃς ὅσας ἀνοησίας ἀκούεις. Ξεύρεις ὅτι τὸν κόσμον τὸν 'παντρεύουν ἐδῶ μὲ τόσην εὐκολίαν....

Παντρεύουν μόνον θείτσα μου, ὅσους εἶναι γιὰ 'πανδρειά. Ἀδιάφορον! Μπορεῖ καὶ νὰ μὴν εἶναι ἀλήθεια, ἀφοῦ ὅλες σας κάμνετε τέτοιαν ὑποδοχὴν εἰς τὴν εἴδησίν μου. Καὶ διαζύγια, θέλετε διαζύγια; Σήμερον μόνον ἔμαθα τρία: ἡ Mme Μουριάνη ἀφῆκε τὸν πολὺ γέροντα Ὀθέλλον της καὶ ἀνεχώρησε μὲ τὸν πολὺ νεκρὸν κύριον Δ. εἰς ἀναζήτησιν δύω θέσεων εἰς τὸν παράδεισον. Ὁ Γεωργάκης πασᾶς φαίνεται σκλαβωμένος ἀπὸ δύω 'μάτια ὡραῖα, ξεύρετε ποιά, καὶ ἡ κ. Γεωργάκη πασσᾶ ἀπεφάσισε νὰ αὐτοκτονήσῃ μὲ ποντικοφάρμακον. Ὁ ἰατρὸς Δέρουερ, ἀφῆκε καὶ τὴν σύζυγον Νο δύω μὲ τὰ ὀκτὼ παιδιά της καὶ φιλοξενεῖται τώρα παρὰ τῆς κ. Μελχόγλου mère et fille...,

Τὴν κακογλωσσιὰν τῆς κ. Marie διέκοψεν ἡ εἴσοδος ὡραίας ὑπηρετρίας, ἡ ὁποία ἔφερε τὸ σαμοβάρι, σπινθηροβολοῦν καὶ κοχλάζον. Ἡ Λέλα ἐσηκώθη ἀμέσως διὰ νὰ κάμῃ τὸ τσάϊ.

Αἱ δύο ἐξαδέλφαι εἶχαν καὶ πάλιν ἀποσυρθῆ εἰς τὴν γωνίαν τοῦ ντιβανȝοῦ καὶ ἐξηκολούθουν χαμηλοφώνως τὴν πρὸ ὀλίγου διακοπεῖσαν συνομιλίαν των. Ἡ κοκκώνα Μαριόγκα ἐτύλιξεν ἓν κομψότατον σιγαρέτο, τὸ ὁποῖον ἐπέρασεν εἰς μικρὰν χρυσῆν λαβίδα καὶ ἐνῷ ἐκάπνιζε, ἐφαίνετο ἀκούουσα μετὰ προσοχῆς τὴν ἐκμυστήρευσιν τῆς ἐξαδέλφης της.

Ἡ Ἔμμα ἐν τῷ μεταξὺ ἀράδειαζε τὰ φλιτζάνια καὶ τὴν φιάλην μὲ τὸ κονιάκ, καὶ τὸ ἀργυροῦν δοχεῖον μὲ τὸ φρέσκο βούτυρο καὶ βάζο γλυκὸ εἰς ἓν μικρὸν τραπεζάκι, εἰς τὸ ὁποῖον ἔστρωσεν ὡραῖον ἐκ λινοῦ τραπεζομάνδυλον κεντημένον πολυτελέστατα. Ἡ Marie καὶ ἡ Ὀλγίνα ἔπαυσαν νὰ ὁμιλοῦν μεγαλοφώνως καὶ τώρα μάλιστα ἡ εὐθυμία τῆς πρώτης κατέπεσε διὰ μιᾶς, ἐφ' ὅσον ἡ Ὀλγίνα τῆς ὡμίλει μὲ πάθος τώρα καὶ αὐτὴ καὶ μὲ πολλὴν σπουδαιότητα. Τὸ σαμοβάρι μὲ τὸ μονότονον καὶ ποιητικὸν ᾆσμά του διέκοπτε τοὺς ψιθυρισμοὺς τῆς μυστικῆς αὐτῆς συνομιλίας καὶ εἰς τὸ ἓν καὶ εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς αἰθούσης, ἡ ὁποία ὡμοίαζε πολὺ μὲ συνωμοσίαν.

Αἴφνης ἡ ὁμιλία καὶ ἐκεῖ καὶ ἐδῶ ἔπαυσε καὶ ἀνησυχία προφανὴς ἐζωγραφήθη εἰς ὅλων τὰ πρόσωπα. Ἅμαξα εἶχε σταματήσει πρὸ τῆς θύρας καὶ ἐκ τῆς ἁμάξης εἶχε κατέλθει ὁ Κώστας, ὁ ὁποῖος ἔσυρεν ἀνυπόμονος τὸν κώδωνα.

Ἡ Λέλα μὲ ἓν πήδημα ἐρρίφθη ἔξω, τρέχουσα νὰ ἀνοίξῃ. Ἡ καρδȝὰ τῆς καλῆς κόρης ἐκτυποῦσεν ὡς νὰ εἶχε κάμει κακόν τι. Τί θὰ συνέβαινεν ἆρά γε; Ἡ Ὀλγίνα πῶς θὰ τοῦ ὡμίλει; Θὰ ἀπέφευγαν τὴν σκηνήν, ἢ ἡ Marie μὲ τὰ ἀστεῖά της θὰ τὸν ἠνάγκαζε νὰ φανερώσῃ τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ κερὰ Ρήνη εἶχε προλάβει τὴν Λέλαν καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν.

— Ποῖος εἶναι μέσα; ἠρώτησε νεύων μᾶλλον ἢ ὁμιλῶν ὁ Κώστας.

Ἡ θεία Μαριόγκα μὲ τὰ κορίτσȝα καὶ ἡ Marie τοῦ Νικολάκη μπέη, ἀπήντησεν ἡ Λέλα χαμηλοφώνως.

Ὁ Κώστας ὠχρίασε καὶ ἐρυθρίασεν ἐναλλάξ. Τὸ ὄνομα ἐκεῖνο τῆς Marie τὸν κατετάραξε. Καὶ ἐνῷ, βαδίζων ἐλαφρά, διηυθύνετο πρὸς τὴν κλίμακα, αἴφνης ἐσταμάτησε καὶ εὑρέθη πρὸ τῆς νέας γυναικός, ἡ ὁποία εἶχεν ἐμφανισθῆ πρὸ τῆς θύρας. Δὲν ἐγέλα πλέον.

«Ἡ Ἰουδὶθ πρὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Ὁλοφέρνους» τοῦ εἶπε μὲ κάποιαν ἐπισημότητα καὶ εἰρωνείαν, ἀλλὰ σιγά, ὥστε νὰ μὴ ἀκουσθῇ παρὰ μόνον ἀπὸ τὴν Λέλαν καὶ ἀπὸ αὐτόν. Ἀλλ' ὁ Ὁλοφέρνης εἶναι ἄοπλος καὶ αἷμα δὲν θὰ χυθῇ, εἶπε, γελῶσα γέλωτα κάπως βιασμένον. Τί ἀνοήτος ἡ παρομοίωσις, αἴ!

Ὁ Κώστας τῆς ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ τὰ μάτȝα του ἤστραψαν. Ὁ Ὁλοφέρνης θὰ ἦτο εὐτυχὴς νὰ φέρῃ ξῖφος, ἀφοῦ τὰ ὡραῖα αὐτὰ χέρια θὰ ἐλάμβαναν τὸν κόπον νὰ τὸν ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὴν κακὴν αὐτὴν κεφαλήν, εἶπε. Καὶ πρὶν νὰ καλοτελειώσῃ τὴν φρᾶσίν του διηυθύνθη πρὸς τὸ βάθος τοῦ ἑστιατορίου καὶ ἐχαιρέτισε τὴν θείαν του, ἀποθέσας φίλημα εἰς τὴν ρυτιδωμένην λευκὴν χεῖρά της.

Διὰ νὰ ἐννοηθῇ ἡ ὀλίγον αἰνιγματώδης συνάντησις τῆς ὡραίας χήρας, ἴσως τῆς ὡραιοτέρας γυναικὸς τοῦ Σταυροδρομιοῦ, μὲ τὸν νέον Μεμιδώφ, ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν, ὅτι αὕτη ὑπῆρξεν ὁ μεγαλήτερος καὶ ὁ περιπαθέστερος ἔρως του, ὅτι εἶναι ἐκείνη, ἣν καὶ κατὰ τὴν πρώτην νύκτα τοῦ γάμου του ἐσκέπτετο μὲ περίεργον συγκίνησιν καὶ κατὰ τὰς πρώτας στιγμὰς τῆς εἰς Τζαμλιτζὰ μεταβάσεώς του μετὰ τῆς γυναικός του ἀνεπόλει μετ' ἀγωνίας καὶ φόβου.

Ἄλλοτε πρὸ δύο ἐτῶν τὴν εἶχεν ἐρωτευθῆ ὡς τρελλός. Ὁ ἔρως των παρετάθη ὁλόκληρον ἔτος, ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Κώστας εἶχεν ἀναχωρήσει. Ὅταν ἐπανῆλθεν, ἡ νέα χήρα, ἡ ὁποία ἠγάπα πολὺ νὰ γελᾷ καὶ ὄχι νὰ μελαγχολῇ, τὸν εἶχε λησμονήσει, εὑροῦσα μάλιστα καὶ ἀντικαταστάτην, ἄνθρωπον, πλούσιον καὶ διατεθειμένον νὰ ὑπογυναικωθῇ, ὡς ἔλεγε, γελῶσα καὶ πάλιν γελῶσα. Τί τὰ θέλεις, Κώστα μου, τοῦ ἐπανελάμβανε δεικνύουσα τοὺς ὡραιοτέρους ὀδόντας τοῦ κόσμου «qui va à la chasse perd sa place.»

Ἀλλ' ἡ ὡραία χήρα ἠπατήθη εἰς τοὺς προϋπολογισμούς της. Ὁ ἀντικαταστάτης τοῦ Κώστα εἶχεν ἀναχωρήσει ὡραίαν τινὰ πρωΐαν τοῦ φθινοπώρου, μόλις πρὸ δύω μηνῶν καὶ ἔκτοτε δὲν εἶχε κἂν δώσει σημεῖον ζωῆς.

Ἡ Marie φιλοσοφικῶς εἶχεν ὑποστῆ καὶ αὐτὴν τὴν ἐγκατάλειψιν, μετενόει ὅμως διότι ἐφάνη τόσον ἄστατος μὲ τὸν Κώστα. Ὅταν μάλιστα δι' ὀλίγων λέξεων ἡ Ὀλγίνα τῆς διηγεῖτο πρὸ ὀλίγου τὸν νέον ἔρωτα τοῦ ἀδελφοῦ της μὲ τὴν Μαρίαν καὶ τὰς μεγάλας πιθανότητας τοῦ γάμου του μὲ αὐτήν, ὅταν τῆς εἶπε τὴν ἀγάπην του ὅλην τὴν τρελλήν, τὴν ὁποίαν αὐτὴ ἐγνώριζε καλλίτερα ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους,— μ' ὅλον ὅτι ἐπροσποιεῖτο ὅτι δὲν ἤξευρε τίποτε,— εἰς τὴν ψυχὴν τῆς Marie ἔγεινε μία αἰφνιδία ἐπανάστασις, ἐγεννήθη ἓν αἴσθημα, τὸ ὁποῖον διὰ πρώτην φορὰν ᾐσθάνετο. Δὲν ἦτο, ἀκριβῶς εἰπεῖν, ζηλοτυπία, ὅσον ἐγωϊσμὸς πειραχθείς. Καὶ ὅταν ἤκουσε τὸν Κώσταν καὶ ὅταν τὸν εἶδε, τὴν ἐκυρίευσεν ὁ πειρασμὸς νὰ δοκιμάσῃ καὶ πάλιν τὴν ἐπ' αὐτοῦ δύναμίν της, νὰ πεισθῇ καὶ ἡ ἰδία ὅτι ὁ πρὸς τὴν Μαρίαν ἔρως του ἦτο ἀήττητος, ἦτο ἀνώτερος ἀπὸ ὅ,τι ἄλλοτε εἶχεν αἰσθανθῆ δι' αὐτήν.

Εἰς καλὴν ὥραν ἦλθα, εἶπεν ὁ Κώστας, πλησιάζων ἓν σκαμνὶ παρὰ τοὺς πόδας τῆς θείας του καὶ τῆς μητέρας του καὶ καθήμενος. Αἰσθάνομαι αὐτὸ τὸ δακρυλόγημα τοῦ οὐρανοῦ ἕως τὰ κόκκαλα. Ἕνα φλιτζάνι τσάϊ θὰ μοῦ προξενήσῃ μεγάλην εὐχαρίστησιν.

Ὡραῖο κομπλιμέντο γιὰ ὅλες μας, εἶπεν, ἡ Marie γελαστή, ἀλλὰ μὲ ὕφος παραπόνου. Μόνον τὸ τσάϊ λογαριάζει ὡς πρᾶγμα εὐχάριστον.

Ὁ Κώστας ἐστράφη, τὴν εἶδε καὶ ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος ὁ δεσμευόμενος, ὁ μαγευόμενος, ὁ τρελλαινόμενος ἀπὸ τὸ γέλοιο τῆς γυναικὸς αὐτῆς ἀφυπνίσθη μέσα του. Τὸ ᾐσθάνετο, καὶ ἐχαιρεκάκει καὶ εὕρισκε τὴν ἐκδίκησίν του κατὰ τῆς γυναικός του, ἡ ὁποία τὸν ἔδιωξε, ἡ ὁποία δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν κρατήσῃ πλησίον της....

Ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν θέσιν του καὶ τὴν ἐπλησίασε. Ἡ Λέλα ἀμέσως τοῦ ἔδωκεν ἓν φλιτζάνι τσάϊ διὰ νὰ τὸ προσφέρῃ εἰς τὴν θείαν, ἐννοοῦσα ἡ καλὴ κόρη, ὅτι ἡ νέα καὶ ὡραία ἐκείνη γυναῖκα ἦτο πειρασμὸς ἐπικίνδυνος, τὸν ὁποῖον ἐπεθύμει νὰ ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὸν ἀδελφόν της.

Ὁ Κώστας ἐπροσποιήθη ὅτι δὲν ἠννόησε, προσέφερε τὸ τσάϊ εἰς τὴν Marie καὶ τῆς εἶπε. «Αἱ ἄλλαι εὐχαριστήσεις εἶναι ἀπηγορευμένος καρπός, δι' ἐμέ. Εἶχα τὸ ἄδικον d'aller à la chasse....»

Ἡ Marie ἐγέλασε, ἀλλὰ τὸ γέλοιο της περιελάμβανεν ἐποποιΐαν ὅλην μετανοίας. Ἡ Ὀλγίνα εἶχε καθήσει εἰς τὸ πιάνο καὶ ἤρχισε νὰ παίζῃ ἓν θορυβωδέστατον βάλς, καλύπτουσα ὑπὸ τοὺς ἤχους τοῦ κλειδοκυμβάλου τοὺς λόγους τῶν δύω νέων. Ἐὰν ἡ Marie ἤθελε νὰ δοκιμάσῃ τὸν Κώσταν ἀπὸ προσβληθέντα ἐγωϊσμόν, ἡ Ὀλγίνα ὅμως συνέλαβε, τὴν στιγμὴν καθ' ἣν τὸν εἶδε νὰ τῆς ὁμιλῇ μὲ τόσον πάθος, τὴν σατανικὴν ἰδέαν νὰ θέσῃ τὴν νέαν χήραν μεταξὺ τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ τῆς Μαρίας. Ἦτο ὁ μόνος τρόπος καὶ ἡ μόνη ἐλπὶς νὰ τὸν σώσῃ, ὡς ἐνόμιζε, καὶ ἀπεφάσισεν νὰ μεταχειρισθῇ κάθε μέσον πρὸς τοῦτο.

Τὸ τσάϊ διεδέχθη ὁ χαλβάς, τὸ βάλς τῆς Ὀλγίνας μουσικὴ σοβαρωτέρα, ἡ ὁποία ἐτελείωσε μὲ τὸ Eri tu τοῦ Ballo in Maschera, τὸ ὁποῖον ἡ Marie ἔψαλλε μὲ πολὺ πάθος, πυρπολοῦσα ἐν ταὐτῷ τὸν Κώσταν μὲ τὰ λαίμαργα καὶ προκλητικὰ βλέμματά της.

Ὅταν ἡ Marie ἐτελείωσεν ὁ Κώστας σαγηνευμένος, μαγνητισμένος, ἐνθυμούμενος τὴν γυναῖκά του μόνον διὰ νὰ τὴν λυπῆται, ἐψιθύριζεν εἰς τὸ οὖς τῆς παλαιᾶς φίλης του λόγια τρελλὰ ἀγάπης καὶ τῆς ἐζήτει ὡς χάριν νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ τὴν συνοδεύσῃ μέχρι τῆς οἰκίας της.

Ἡ Marie θριαμβεύουσα ἐδέχθη. Ἀρκεῖ νὰ τὸ ἐπιτρέψῃ ἡ θεία Μαρȝόγκα, εἶπε.

Ἡ θεία Μαρȝόγκα τὸ ἐπέτρεψε, φεῦ! Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐξήρχοντο τῆς οἰκίας Μεμιδὼφ ἡ Marie, μὲ ὕφος πολὺ σοβαρόν, εἶπεν.

— Ἂν ὁ Κωστάκης ἤθελε νὰ μὲ συνοδεύσῃ θὰ ἀπεφεύγατε τὸν κόπον αὐτόν, θεία μου.

— Καὶ γιατὶ νὰ μὴ θελήσῃ; ἀπήντησεν ἡ θεία. Οἱ νέοι λοιπὸν σήμερον ἔπαυσαν νὰ εἶναι πλέον εὐγενεῖς καὶ ἁβροὶ μὲ τὰς ὡραίας κυρίας.

Μάϊα

ΤΑ ΕΡΗΜΟΚΚΛΗΣΙΑ

Εἶνε στὰ ἐρημοκλήσια, ποῦ γκρεμίζουνε
Θλιμένες Παναγιὲς χλωμὲς εἰκόνες,
Καὶ μοναχὰ ἀγαποῦνε τ' ἀγριολούλουδα
Κρινάκια, κυκλαμιές, σπάρτα, ἀνεμῶνες.

Θυμιατηράκια ἀγροτικὰ καὶ ἐφήμερα,
Ὥσπου ἡ θερμὴ εὐλάβεια τὰ μαράνῃ,
Τὴν ἄνθινή τους τὴν ψυχὴ σκορπίζουνε,
Ψυχομαχῶντας, σ' ἄϋλο λιβάνι.

Τὰ δάκρυά του, ὅποιος πάει μ'ἀγριολώλουδα,
Στὸ πρῶτον ἄγγιγμά του, ἀνοίγει ἡ πόρτα.
Ποῦ ὁλόγυρα ἡ φωλὲς τὴν ἐπλουμίσανε
Τῆς λησμονιᾶς τὴν κέντησαν τὰ χόρτα.

Ἀνοίγει ἡ πόρτα ἔτσι, ποῦ συνήθισε
Νὰ τὴν ἀνοίγῃ μόνον ὁ ἀγέρας.
Σάμπως νὰ τὴν ἀνοίγῃ ἡ Παναγιὰ
Μὲ τὴν ἀνησυχία γλυκειᾶς μητέρας,

Χαρωκαμένης γρηᾶς, ποῦ τὴ λησμόνησαν
Στὸ ἔρμο φτωχικό της, καὶ προσμένει
Κάποιους, νἀρθοῦνε πέρα ἀπὸ μιὰ θάλασσα
Αἰώνια σκοτεινὴ, φουρτουνιασμένη . . . . . .

(Ἐκ τοῦ Περιοδικοῦ μας) **Λάμπρος Πορφύρας**

ΛΕΞΙΚΟΝ ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

ΤΩΝ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΕΡΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Α'.

Ἄβα : Θυγάτηρ τοῦ Ξενοφάνους τυράννου τῆς πόλεως Ὄλβας τῆς Κιλικίας. Ἐνυμφεύθη τὸν μέγαν ποντίφηκα τῆς Ὄλβας καὶ διὰ τοῦ γάμου της τούτου κατώρθωσε νὰ ἀποκαταστήσῃ τὸ κράτος της ὄχι μόνον ἐπὶ τῆς πόλεως ταύτης, ἀλλ' εἰς ὅλας τὰς παρ' αὐτῆς ἐξαρτωμένας ἐπαρχίας.

Ὁ Ἀντώνιος καὶ ἡ Κλεοπάτρα ἐσεβάσθησαν τὴν κυρίαρχον, ἥτις ἦτο ἡ ὡραιοτέρα καὶ ἡ μᾶλλον λατρευθεῖσα γυνὴ τοῦ κράτους της, ἀλλ' ἥτις ἀπώλεσε τὴν κυριαρχίαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀντωνίου.

Ἀβάν. Ἡρωὶς Ὀθωμανίς, σύζυγος ἑνὸς τῶν στρατηγῶν τοῦ μωαμεθανικοῦ στρατοῦ, τοῦ πολιορκήσαντος τὴν Δαμασκὸν τὸ 694. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ταύτης χριστιανοὶ καὶ ὑποτελεῖς εἰς τὸν αὐτοκράτορα Ἡράκλειον ἐξῆλθον τῆς πόλεως ὑπὸ τὸν ἀρχηγὸν Θωμᾶν, ἐκτοπίσαντες τοὺς πολιορκητὰς καὶ φονεύσαντες πολλοὺς ἐξ αὐτῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸν σύζυγον τῆς Ἀβάν. Αὕτη ἐνδυθεῖσα τὴν πανοπλίαν του ἔδραμε κατὰ τοῦ ἀρχηγοῦ Θωμᾶ τοῦ φονεύσαντος τὸν σύζυγόν της, τὸν ἐπλήγωσε καιρίως ἐξορύξασα διὰ βέλους τὸν ἕνα ὀφθαλμόν του. Οἱ Ἄραβες στρατιῶται μετὰ τὸ κατόρθωμα τῆς γυναικὸς αὐτῆς, ἥτις καὶ τὴν σημαίαν των ἐπανέκτησε, φονεύσασα τὸν σημαιοφόρον, ἀνέκτησαν τὸ ἀπολεσθὲν θάρρος των καὶ κατεδίωξαν τοὺς ὑπὸ τὸν Θωμᾶν ἄνδρας, οἵτινες ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποχωρήσουν εἰς κακὴν κατάστασιν.

Ἀβιγαΐλ : σύζυγος τοῦ Δαυΐδ. Εἶχε νυμφευθῆ εἰς πρῶτον γάμον τὸν Ναβάλ, παρὰ τοῦ ὁποίου ὁ ὑπὸ τοῦ Σαοὺλ καταδιωκόμενος Δαυΐδ μετὰ τοῦ στρατοῦ του εἶχε ζητήσει ἀναψυκτικὰ καὶ τροφὰς κατὰ τὴν ἐκ τῆς ἐρήμου Μαχὸν διάβασίν του. Ὁ Ναβὰλ ἀπεποιήθη τὴν συνδρομήν του, ἀλλ' ἡ ὡραία σύζυγός του, φοβηθεῖσα τὴν ὀργὴν τοῦ Δαυΐδ ἐφόρτωσε κάμηλον μὲ ζωοτροφίας καὶ τὴν ἔφερε μόνη πρὸς Δαυΐδ, ἐπικαλουμένη τὸν οἶκτόν του διὰ τὸν σκαιὸν καὶ φιλάργυρον σύζυγόν της. Ἡ γλυκύτης καὶ τὸ κάλλος τῆς Ἀβιγαΐλ ἔκαμε τὸν Δαυΐδ νὰ λησμονήσῃ τὴν ὀργήν του. Ὅταν δὲ μετὰ δέκα ἡμέρας ἀπέθανεν ὁ Ναβὰλ, ὁ Δαυΐδ ἐζήτησεν εἰς γάμον τὴν γλυκεῖαν Ἀβιγαΐλ, ἥτις ὑπῆρξε πιστὴ σύντροφος τῆς ζωῆς του καὶ ἥτις καὶ διὰ τῶν συμβουλῶν της καὶ διὰ τῆς ἀγάπης της συνετέλεσεν ὅπως, ὁ Δαυΐδ καταστῇ ὁ προσφιλέστερος βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ.

Ἀβρότα : Σύζυγος τοῦ Νίσου, βασιλέως τῶν Μεγάρων. Ἦτο τόσον ἐνάρετος καὶ τόσον ἠγαπήθη ἀπὸ τὸν ἄνδρα της, ὥστε μετὰ τὸν θάνατόν της οὗτος διέταξεν, ὅπως ὅλαι αἱ γυναῖκες τῶν Μεγάρων, φέρουν ὁμοιόμορφον ἔνδυμα, ὡς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔφερεν ἡ σύζυγός του ὅταν ἔζη. Ἔκτοτε αἱ γυναῖκες τῶν Μεγάρων ἐνδύονται ὁμοιομόρφως. Εἰς τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους διετηρεῖτο εἰς Μέγαρα πολυτελὲς ἐκ Πεντελησίου μαρμάρου μνημεῖον, ὑψωθὲν εἰς τιμήν της παρὰ τοῦ Νίσου.

Ἑλένη Γεωργιάδου

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Τὸ περιοδικόν μας. Ὁ τίτλος λέγει τὸ πρᾶγμα. Τὸ Περιοδικόν μας ἀνήκει εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ὁ ὁποῖος εἰξεύρει νὰ ἀναγινώσκῃ, ὁ ὁποῖος ἐπιθυμεῖ νὰ παρακολουθῇ τὴν ἐξέλιξιν τῆς συγχρόνου φιλολογίας μας, ὁ ὁποῖος αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην, πλὴν τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἐφημερίδων, νὰ ξεκουράζῃ καὶ νὰ τονώνῃ ἐνταυτῷ τὸ πνεῦμα του μὲ ὀλίγην τροφὴν καλλιτεχνικωτέραν, πολυτελεστέραν ἀπὸ τὰ καθημερινὰ συνήθη χρονογραφήματα.

Τώρα, ἐὰν εἴπωμεν ποῖοι ἑτοιμάζουν τὴν πανδαισίαν ταύτην τοῦ πνεύματος, δίδομεν, ἀκριβέστερον πάσης ἄλλης κρίσεως, τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ *Περιοδικοῦ μας*. Καὶ θέτομεν πρῶτον τὸ ὄνομα τοῦ Παύλου Νιρβάνα, ποιουμένου τὰς τιμὰς τῆς ὑποδοχῆς τοῦ *Περιοδικοῦ μας* μὲ ἓν ὡραῖον καλλιτεχνικὸν σκίτσο διὰ *τοὺς Ἕλληνας ποῦ γράφουν καὶ τοὺς Ἕλληνας ποῦ διαβάζουν* μετ' αὐτὸν δὲ τὸν Παλαμᾶν σκορπίζοντα τὰ φεγγοβολήματα τοῦ *Πύργου τοῦ Ἥλιου του* καὶ τῶν *Μυρολογιῶν του* καὶ τῶν *σαϊτεμάτων του* καὶ ἔπειτα τὸν Λάμπρον Πορφύραν χύνοντα τὴν μελῳδίαν τῶν ἐρημοκλησιῶν του καὶ τὸν διευθυντὴν κ. Βῶκον μὲ τὰ *Παραμύθια τῶν θλιμμένων του*. Πλὴν τούτων ἄλλα γνωστὰ ὀνόματα εἰς τὴν φιλολογίαν μας, ὀνόματα μὲ δημοσιεύματα ποικίλης ὕλης. ὡς τὴν θαυμασίαν περὶ ἀρχαίου Πειραιῶς μονογραφίαν τοῦ κ. Ι. Δραγάτση, συμπληροῦν τὸ περιεχόμενον τοῦ ὡραίου δεκαπενθημέρου περιοδικοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον εὐχόμεθα μακρὸν μακρότατον βίον.

Ὁ Νέος Παρθενών. Καὶ ἄλλο ἑβδομαδιαῖον Περιοδικόν, ἔκαμε τὴν ἐμφάνισίν του ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον, μὲ διευθύντριαν τὴν γνωστὴν ἐκ τῶν εἰς τὴν «Ἑφημ. τῶν Κυριῶν» δημοσιευομένων κατὰ καιροὺς ὡραίων στίχων καὶ μεταφράσεών της δα Μαρίκαν Φιλιππίδου. Τὸ περιεχόμενον τοῦ περιοδικοῦ τούτου εἶναι καὶ ποικίλον καὶ τερπνόν, γράφεται δὲ τῇ συνεργασίᾳ κυρίων καὶ κυριῶν. Εἰς τὴν νέαν συνάδελφον εὐχόμεθα πᾶσαν πρόοδον.

Ὑγιεινὴ δημοσία καὶ Ἰδιωτική. Ὁ κ. Α. Παππαδάκης εἶναι γνωστὸς ὡς ἐπιστήμων καὶ γνωστὸς ἀκόμη ὡς εἰδικώτερον ἀσχοληθεὶς ἐξεἰς τὰ ζητήματα τῆς ὑγιεινῆς. Τὸ ὀγκῶδες τετρακοσιασέλιδον περίπου σύγγραμμά του εἶναι ἐκ τῶν ἔργων τὰ ὁποῖα καὶ τὸν ἐπιστήμονα τιμοῦν καὶ τὴν ἀνθρωπότητα εὐεργετοῦν. Ἐὰν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶναι δυνατὸν

νὰ ἔχουν ἰατρικὰς γνώσεις, ἐπιβάλλεται ὅμως νὰ ἔχουν ὑγιειν ὰς γνώσεις καὶ τὸ ἔργον τοῦ κ. Παππαδάκη εἶναι ἄριστος διδάσκαλος. Αἱ μητέρες ἰδίᾳ ἔπρεπε νὰ εἶχον πάντοτε ὑπ' ὄψιν των ἓν τόσον τέλειον καὶ πλῆρες σύγγραμμα, τὸ ὁποῖον θὰ τὰς ὁδηγήσῃ πῶς νὰ ἀνατρέφουν τὰ παιδιά των κατὰ τοὺς ὅρους τῆς ὑγιεινῆς καὶ νὰ τὰ προφυλάττουν ἀπὸ τὰς παντοίας νόσους, αἱ ὁποῖαι ὑποσκάπτουν τὴν ὑγείαν, πολλάκις δὲ καὶ τὴν ζωήν των. Τὸ βιβλίον τοῦ κ. Α. Παππαδάκη τιμᾶται φρ. 7.

Λόγος εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν. Παρὰ τοῦ γνωστοῦ τῆς ἐκκλησίας ρήτορος καὶ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ἰγνατίου Μοσχάκη ἐξεδόθη εἰς ὡραῖον τεῦχος ὁ ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ἐκφωνηθεὶς ἐν τῷ Ναῷ τῆς Μητροπόλεως λόγος, ἐντολῇ τῆς Ἀκαδημαϊκῆς Συγκλήτου. Ὁ λόγος καὶ πάλιν τοῦ κ. Μοσχάκη, ὑπῆρξεν ἓν ρητορικὸν ἀριστοτέχνημα, συγχρόνως δὲ καὶ ἓν μέγα δίδαγμα διὰ τὸ πολυπληθὲς ἀκροατήριόν του.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Καλαμάρια. Καθαρίζετε τὰ καλαμάρια σας, τὰ βράζετε μὲ ὀλίγον λάδι ὡς 10 λεπτά. Χωριστὰ κόπτετε ὀλίγα κρομμυδάκια καὶ τὰ βράζετε ἐπίσης ὡς 5 λεπτά. Ἔπειτα προσθέτετε καρότατα ψιλοκομμένα, σέλινο, μαϊν ὰ ὁ καὶ τοποθετεῖτε εἰς τὸ τέντζερι ἀπὸ τὸ ἓν μέρος τὰ καλαμάρια καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο τὰ χορταρικὰ μὲ τὰ βρασμένα κρομμυδάκια. Προσθέτετε ἓν καλὸ ποτῆρι κρασὶ ἄσπρο ἢ μαῦρο, ἁλατοπίπερο, ὀλίγο λεμονόφλουδα καὶ ἀφίνετε νὰ βράσουν.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΠΟΛΥ ΑΚΡΙΒΑ

Εἰς τὰς ὄχθας τῆς Μεσογείου μεταξὺ Γαλλίας καὶ Ἰταλίας, εἶναι ἕνα πολὺ μικρὸν βασίλειον : Τὸ Μονακό. Ἔχει ὀλιγοτέρους κατοίκους ἀπὸ ἕνα μεγάλον χωρίον, ἑπτὰ χιλ. τὸ ὅλον, καὶ εἶναι τόσον μικρὸν ὥστε ἡ γῆ τὴν ὁποίαν ἕκαστος κατέχει δὲν ὑπερβαίνει τὰ ἑκατὸν πλέθρα.

Ἔχει ἕνα ἄρχοντα ὁ ὁποῖος ὅλως ἀντιθέτως ἔχει ἀνάκτορον, αὐλήν, ὑπουργούς, στρατηγούς, στρατόν. Ὄχι πολυάριθμον στρατόν, ἑξήκοντα ἀνθρώπους, ἐν τούτοις στρατόν. Ὀλίγα ἔσοδα ἐπίσης, οἱ φόροι καθὼς καὶ παντοῦ ἀλλοῦ, εἰσπράττονται τακτικὰ καὶ διὰ τὸ κρασὶ καὶ διὰ τὰ οἰνοπνεύματα· ἂν καὶ ὅλοι πίνουν καὶ καπνίζουν δὲν εἶναι ὅμως πολυάριθμοι καὶ ὁ καλὸς βασιλίσκος βεβαίως δὲν εἶχε πῶς νὰ θρέψῃ τοὺς ὑπηρέτας καὶ τοὺς ὑπαλλήλους του, πῶς νὰ τραφῇ αὐτός, ἐὰν δὲν εἶχεν μίαν ἰδιαιτέραν πρόσοδον, Οἰκίαν χαρτοπαικτικήν: τὴν Ρουλέταν.

Οἱ παῖκται παίζουν καὶ χάνουν ἢ κερδίζουν. Διὰ τὸν διευθυντὴν τοῦ χαρτοπαικτίου εἶναι πάντοτε κέρδος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου καὶ αὐτὸς πληρώνει ἕνα μεγάλο ποσὸν εἰς τὸν ἄρχοντα.

Εἰς τὰ νερμανικὰ πριγκηπᾶτα ὑπῆρχον ἄλλοτε τοιούτου εἴδους καταστήματα, ἀλλὰ πρὸ δωδεκαετίας ἐκλείσθησαν, διότι ἐγένοντο πρόξενα πολλῶν δυστυχιῶν. Ἕνας παίκτης ἤρχετο, ἔπαιζε, ἔχανε ὅλην του τὴν περιουσίαν. ἐνίοτε καὶ χρήματα ξένα καὶ εἰς τὸ τέλος ηὐτοκτόνει. Τότε οἱ Γερμανοὶ ἀπηγόρευσαν εἰς τοὺς μικροὺς αὐτοὺς πρίγκηπας νὰ ἔχουν τοιούτου εἴδους χαρτοπαίγνια, εἰς τὸν πρίγκηπα ὅμως τοῦ Μονακοῦ δὲν δύνανται νὰ τὸ ἀπαγορεύσουν. Καὶ αὐτὸς ἔχει οὕτω τὸ μονοπώλιον αὐτῆς τῆς ἐπιχειρήσεως.

Ὅλοι λοιπὸν οἱ θαυμαστοὶ τοῦ τριάντα καὶ σαράντα ἔρχονται εἰς τὴν χώραν αὐτὴν καὶ καταστρέφονται πρὸς ὄφελος τοῦ ἄρχοντος. Ὁ βασιλίσκος βεβαίως δὲν ἀγνοεῖ, ὅπως καὶ ἡμεῖς ὅτι τὰ χρήματα αὐτὰ δὲν εἶναι χρήματα ἔντιμα. Ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ ; μήπως εἶναι ἐντιμότερον νὰ ζῇ ἀπὸ τοὺς φόρους

ΑΙ ΝΕΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΟΥ ΤΣΑΜΗ

Ὑποδηματοποιοῦ τῆς Αὐλῆς

Ὁ Τσάμης καὶ πάλιν ἔφερε νέας φόρμας Παρισίων διὰ ὑποδήματα τῶν χορῶν καὶ τῶν θεάτρων καὶ τῶν ἐπισήμων παρουσιάσεων κυρίων καὶ κυριῶν. Τὰ δέρματα δὲ διὰ τὴν νέαν αὐτὴν περίοδον εἶναι λεπτὰ ἀπιστεύτως· ὡς ἀπὸ μετάξι κατεσκευασμένα. Ἔφερε καὶ ἀτλάζια διαφόρων χρωμάτων, ὡς καὶ λευκὰ δι' ὑποδήματα νυμφικὰ καὶ χοροῦ. Καὶ τὰ πλέον ἄχαρα καὶ ἄσχημα πόδια εἶναι κομψὰ καὶ ἀγνώριστα ὑπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν αὐτὴν καὶ κομψὴν ὑπόδησιν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δα Φ. Π. Γύθειον. Ἐστάλη. Καν Β. Δ. Chnr. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν — Κον Δ. Κ. Κηπόλιν. Ἐστάλησαν εὐχαριστῶ. Ὑπόλοιπον εἰς διάθεσίν σας. Εὐγνωμονοῦμεν δι' εὐγενεῖς πάντοτε ἐνεργείας. Ἐλπίζω ὅτι ἐπείσθητε ὅτι εἶχε συμβῆ λάθος εἰς τὴν προηγουμένην ἀποστολήν·—Καν Β Χ Κάρυστον. Ἐστάλησαν δίς Ἐλήφθησαν τέλος πάντων ;— Δα Γ. Δ. Ἀλλὰ δὲν εἶδον καμμίαν πραγματικὴν δικαιολογίαν καὶ δὲν δύναμαι νὰ ἔχω πλέον ἐμπιστοσύνην.— Δα Μ. Β. Ζ. Σύρον. Δρ. 25, ἀντίτιμον ἡμερολογίων ἐλήφθη. Θερμὰς εὐχαριστίας Λαμβάνετε ταχυδρομικῶς φάκελλον ἐπιστραφέντων φύλλων νέας συνδρομητρίας πρὸς ἀποφυγὴν παραπόνων. — Δα Μ. Π. Ζυρίχην. Τὸ βιβλίον εἶχε σταλῆ κατὰ λάθος πρὸς τὴν δα Μ. Σπινέλη ἐπὶ συστάσει. Σᾶς στέλλομεν τὴν ταχυδρομικὴν ἀπόδειξιν, ὅπως δι' αὐτῆς τὸ ἀπαιτήσητε. Τὸ διηνηματάκι εἶναι καλόν, ἀλλὰ πολὺ μακρὸν καὶ μᾶλλον διὰ παιδικὴν ἐφημερίδα Προτιμῶ τὰ σύντομα, τὰ ὁποῖα ἀρχίζουν καὶ τελειώνουν εἰς τὸ ἴδιον φύλλον. — Δα Τ. Α. Τζ. Πολὺ κοινοὶ τόποι. Ἔπειτα διατί ψυχομαχήματα ; Ἀσκηθῆτε περισσότερον. — Δα Μ. Δ. Α. Καλάμας. Ἐβράδυνεν ἡ ἀποστολή, διότι εἶναι μακρὰ ἐργασία ἡ ἀναζήτησις φύλλων ἐτῶν παρελθόντων ἄνευ καταστροφῆς ὁλοκλήρων τευμων. Θὰ σταλοῦν ὅμως ὅσα τοὐλάχιστον εὑρεθοῦν. Ὡς πρὸς τὴν συγγραφέα τῆς *Χειραφετημένης* ἡ ἀπορία σας

τοῦ καπνοῦ καὶ τοῦ οἰνοπνεύματος. Ὁ βασιλεὺς βασιλεύει λοιπὸν ἐν εἰρήνῃ, συνάζει τὰ χρήματα καὶ ζῇ ἐν τῷ μέσῳ τῶν τελετῶν τῆς Αὐλῆς καὶ τοῦ αὐστηροῦ ἐθίμου. Ἀνταμείβει, τιμωρεῖ, δικάζει ὅπως ὅλοι οἱ βασιλεῖς, μὲ τὴν διαφορὰν εἰς μικρότερον.

***

Πρὸ πέντε ἐτῶν συνέβη κάτι πολὺ σοβαρὸν εἰς τὸ βασίλειόν του· ἔγεινεν ἕνας φόνος. Οἱ κάτοικοι τοῦ Μονακοῦ εἶναι πολὺ εἰρηνικοί, ἦτο λοιπὸν πρωτάκουστον συμβάν. Οἱ δικασταὶ συνῆλθον καὶ ἤρχισαν νὰ συσκέπτωνται. Τὸ πᾶν ἔγεινε κατὰ τοὺς κανόνας. Κατεδίκασαν τὸν δολοφόνον εἰς θάνατον.

Ἀνήγγειλαν τὴν ἀπόφασιν εἰς τὸν ἄρχοντα, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ τὴν ἐξήτασε τὴν ἐπεκύρωσε, δὲν ἔμενεν ἄλλο παρὰ ἡ ἐκτέλεσις. Ἀλλ' εὑρέθησαν πρὸ νέας δυσκολίας, ὁ τόπος δὲν εἶχε οὔτε λαιμητόμον, οὔτε δήμιον.

Ἐσκέφθησαν τί ἔπρεπε νὰ πράξουν καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν Κυβέρνησιν τὴν λαιμητόμον καὶ τὸν δήμιον καὶ ἠρώτησαν συγχρόνως τί θὰ ἐκόστιζεν ἡ μεταφορὰ αὐτή. Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ἔλαβον τὴν ἀπάντησιν. Ἡ Γαλλικὴ κυβέρνησις ἐδέχετο νὰ στεῖλῃ τὴν λαιμητόμον καὶ τὸν δήμιον, θὰ ἐκόστιζε ὅμως ἡ μεταφορὰ αὐτὴ δέκα ἐξ χιλιάδας δραχμάς.

Τὸ ἀνέφεραν εἰς τὸν βασιλέα. Ὁ βασιλεὺς ἐσκέφθη ὅτι ὁ δολοφόνος δὲν ἠξίζε αὐτὴν τὴν τιμήν. Δέκα ἐξ χιλιάδες διὰ τὸν λαιμὸν ἑνὸς δολοφόνου ; ποτέ. Συνεσκέφθησαν καὶ ἀπεφάσισαν νὰ κάμουν τὴν αὐτὴν αἴτησιν εἰς τὸν βασιλέα τῆς Ἰταλίας. Ἡ Γαλλία εἶναι δημοκρατία, καὶ ἡ δημοκρατία δὲν σέβεται τοὺς μονάρχας ἐνῷ ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας εἶναι ἀδελφός : θὰ μᾶς παραχωρήσῃ ὅ,τι ζητοῦμεν μὲ μικροτέραν τιμήν.

Ἡ ἀπάντησις δὲν ἐβράδυνε. Ἡ Ἰταλικὴ Κυβέρνησις εἰδοποίει ὅτι εὐχαρίστως θὰ ἔστελλε τὰ ζητηθέντα μὲ δώδεκα χιλιάδας δραχμὰς συμπεριλαμβανόμενα καὶ τὰ ἔξοδα τῆς μεταφορᾶς. Ἦτο εὐθηνότερα, ἀλλὰ ἀκόμη ἕνα πολὺ μεγάλον ἔξοδον καὶ θὰ ἐγίνετο ἀνάγκη νὰ βάλουν νέους φόρους εἰς τοὺς κατοίκους.

Τὸ συμβούλιον συνῆλθεν ἐκ νέου. Συνεσκέφθησαν μὲ ποῖον τρόπον ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ ἡ θανατικὴ ἐκτέλεσις μὲ συμφερωτέρους ὅρους. Μήπως δὲν ἠδύναντο νὰ ἀποκεφαλίσωσι τὸν κακοῦργον, χωρὶς τὴν ξένην βοήθειαν ; μὲ ἕνα ἐντόπιον στρατιώτην ;

Ἐζήτησαν τὴν γνώμην τοῦ Στρατηγοῦ. Βεβαίως ἠδύνατο νὰ ἐπιφορτίσῃ

λύεται σήμερον. Ἦτο μοιραῖον νὰ μὴ κατορθώσω νὰ μείνω κρυμμένη ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον, ἀφοῦ καὶ ὁ ἐκδότης ὁ ὁποῖος ἠγόρασε τὸ δικαίωμα τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἔργου εἰς βιβλίον ἀπήτησε τὸ ἀληθὲς ὄνομα. Ἀλλ' ἠγάπησα τόσον τὸ ψευδώνυμον, ὅπισθεν τοῦ ὁποίου ἠδυνήθην νὰ εἴπω ἀπροκαλύπτως τόσας ἀληθείας, ὥστε θὰ τὸ διατηρήσω καὶ εἰς τὸ μέλλον. Εὐγνωμονῶ καὶ ἐγὼ διὰ τὴν εὐχαρίστησιν, ἣν μοὶ προξένησαν αἱ κρίσεις σας. — Δα Θ. Π. Λευκωσίαν. Νέα συνδρομήτρια ἐνεγράφη. Εὐχαριστῶ δι' εὐγενῆ φροντίδα. Ἡμερολόγιον Σκόκου ἀποστέλλεται. — Δ. Ι. Δ. Β. Κραϊόβαν. Τοκομερίδιον ἐλήφθη τοῦ ἔτους 1900· τιμᾶται μόνον φρ. ἓξ, διότι ἡ Ἐθν. Τράπεζα ὑπεβίβασε τὸν τόκον τῶν ὁμολογιῶν της ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρ. τοῦ 1900. Δὲν ὀφείλετε τίποτε ἄλλο. Ἡ ἐκ Μονεμβασίας ἀνταποκρίτριά σας ζητεῖ εἰδήσεις σας. — Καν Π. Λ. Λεμησσόν. Ἐπὶ τοῦ παρόντος, ὡς ἐπληροφορήθην, δὲν ἔγινε καμμία σκέψις διὰ ταξείδιον. Ἐὰν βραδύτερον ἀποφασισθῇ τι θὰ σᾶς γράψω — Καν Α. Ξ. Τρ. Πύργον. Ἀλλὰ δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ ἔλαβον τοιαύτην συστημένην ἐπιστολήν, οὔτε συμειοῦται εἰς τὰ βιβλία μας ἡ παραλαβὴ χρημάτων. Στείλατέ μου παρακαλῶ τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ταχυδρομείου.— Δα Εὐ. Μ. Ἰθάκην. Καλὴ ἐπιστολή σας μετὰ δρ. 68 ἐλήφθη. Ἄπειρον καὶ θερμὴν εὐγνωμοσύνην δι' εὐγενῆ φροντίδα. Εἰξεύρω πόσας δυσκολίας ἀπαντᾶτε καὶ διὰ τοῦτο ὄχι μόνον δὲν σᾶς κάμνω ὑπεύθυνον διὰ τὴν βραδύτητα, ἀλλὰ καὶ θαυμάζω τὴν ὑπομονήν σας καὶ τὴν ὑπὲρ τοῦ ἔργου μου ἀγάπην σας. — Κον Α. Μ. Σμύρνην. Τὰ φύλλα στέλλονται, ἀλλὰ φοβούμεθα ὅτι κρατοῦνται εἰς τὸ ἐκεῖ ταχυδρομεῖον. — Κον Μ. Π. Αἶνον. Δὲν ὀφείλετε τίποτε. — Κον Χρ. Ξ. Κάϊρον. Ἐπιστολή σας μετὰ φρ. 18 ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενῆ προθυμίαν. Ἐκ Καλλιπόλεως μᾶς ἐπεστράφησαν τὰ φύλλα. Διατί ἀφοῦ προκατεβλήθη ἡ συνδρομή; Εἰς τὸ φύλλον τοῦ ἐκ Καίρου κ. Π. θὰ σημειοῦται ἤδη καὶ ὁ ἀριθ. τοῦ γραμματοκιβωτίου. Ἀποδείξεις ἀποστέλλονται. — Κ. Τ. Τσ. Μεσολόγγιον. Πόσον δίκαιον θὰ ἔχητε νὰ μὲ θεωρῆτε ἀγνώμονα. Ἀλλ' ἐννοεῖτε ὅτι δὲν ἀπήντησα κἂν διὰ τῆς ἀλληλογραφίας, διότι εἶχον ὑποσχεθῆ εἰς ἐμαυτὴν τὴν μεγάλην εὐχαρίστησιν νὰ σᾶς γράψω διὰ νὰ σᾶς συγχαρῶ πρῶτον καὶ διὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω ἔπειτα καὶ διὰ τὴν ἐπιστολὴν καὶ διὰ τὰ χρήματα. Ἄρά γε θὰ τὸ κατορθώσω τοὐλάχιστον ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος. — Κον Σπ. Δ. Τεογέστην. Τὰ ὑπόλοιπα δωρεῖτε. — Κον Ι. Σ Ἀλεξάνδρειαν. Σᾶς εἶπον ὅτι ἐλήφθη ἐπιστολὴ καὶ χρήματα. Ἡ ἀτυχία μου ὡς πρὸς τὸ ζήτημα, περὶ οὗ σᾶς ἔγραφον εἶναι μεγάλη. Γράφω. — Κον Γ Π Οἴ. Κυδωνίαν. Ἡμερολόγια ἐστάλησαν ὡς καὶ ζητηθέντες ἀριθμοί. Ἐλήφθησαν; Ἀγνοοῦμεν. — Δα Π Λ. Κύμην. Ἐλήφθησαν ἐπὶ τέλους τὰ τοῖς σταλέντα ἡμερολόγια; Πόσον λυποῦμαι διότι ἐγενόμην ἀφορμὴ νὰ στενοχωρηθῆτε τόσον Ἂς εἶναι καλὰ τὰ Ἑλληνικά μας ταχυδρομεῖα -- Κον Ν. Ν. Βῶλον. Σᾶς εἰδοποίησα τὴν ἀσφαλῆ λῆψιν τῶν χρημάτων; Δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον. Σᾶς εὐχαριστῶ καὶ θαυμάζω τὴν ἐγκαρτέρησιν σας διὰ τὸ ἀχάριστον καὶ ἐπίμοχθον ἔργον σας Θὰ γράψω προσεχῶς σχετικόν τι. — Κον Κ. Κ. Κ]πολιν. Ἀναμένομεν τὸ ἀντίτιμον τῶν ἡμερολογίων. Ἂν πρόκειται νὰ ἔχωμεν συνδρομητὰς τοιούτους ἂς λείπουν. — Δας Στ. καὶ Α. Γ. Γύθειον. Λαμβάνετε βεβαίως τὰ φύλλα τακτικῶς. — Καν Ε. Φ. Ἀσγοστόλιον. Συνδρομὴ 99 εἶχε πληρωθῆ. — Καν Ἀγ. Ν. Κραϊόβαν. Φρ. χρ. 20 ἐλήφθησαν. Θερμὰς εὐχαριστίας. — Κον Ζ. Δ. Ξάνθην Ἐλήφθη ἐπιστολή σας μετὰ φρ. χρ. 40. Εὐχαριστοῦμεν δ.' εὐγενῆ φροντίδα. Γράφομεν. — Καν Μ. Δ Ρ. Λονδῖνον Ἐστείλαμεν εὐχαριστως πάντα τὰ ζητηθέντα. — Κας Σ Χ. Μ. Ἄργος, Ἀν. Οἰκ. Τούλτσαν, Μ. Κ. Κωνσταντζαν, Γ. Π Ἀργοστόλιον, Δ. Ρ. Νασσαλίαν, Μ. Κ. Α. Πύργον, Γ. Α. Π Γένουαν, Δ. Θ. Μ. Κύθηρα, Α. Α. Φλωρεντίαν, Ν. Δ. Ρ. Βοστώνην. Χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.

ΜΕΓΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ
Κ. ΦΩΣΤΗΡΑ

55 — Ὁδὸς Σταδίου — 55

Ἡ μεγάλη παραγγελία δερμάτων, ἥτις ἐλήφθη κατ' αὐτὰς εἰς τὸ ὑποδηματοποιεῖον τοῦτο, ἐπέτρεψεν εἰς τὸν κ. Φωστῆρα νὰ ὑποβιβάσῃ τὰς τιμὰς τῶν γυναικείων ὑποδημάτων ὡς ἑξῆς:

		Τιμαὶ παλαιαὶ		νέαι
Βότες	ἐκ Σεβρὼ....	Δρ. 28.—	Δρ.	20.—
»	» Σαγρὲ....	» 25.—	»	18.—
»	» Τελατινίου	» 28.—	»	20.—
Σάννες	ἐκ Σεβρὼ....	» 20.—	»	16.—
»	» Σαγρὲ....	» 18.—	»	15.—
Γόβες	ἐκ Σεβρὼ....	» 18.—	»	15.—

ἕνα ὁπλίτην νὰ τὸν ἀποκεφαλίσῃ, καὶ ἀφοῦ μάλιστα εἰς τὸν πόλεμον δὲν κάμνουν παρ' αὐτό. Ὁ στρατηγὸς ὡμίλησε εἰς τοὺς στρατιώτας του, ἀλλὰ πάντες ἠρνήθησαν ν' ἀναλάβουν τὸ ἔργον. «Ὄχι, εἶπον, δὲν εἴμεθα ἀρκετὰ ἠσκημένοι εἰς τοῦτο».

Πῶς νὰ κάμουν; ἐσκέφθησαν· προσεκάλεσαν, νέον συμβούλιον τέλος εὗρον: πρέπει ν' ἀλλάξωμεν τὴν θανατικὴν ποινὴν μὲ ἰσόβια δεσμά· οὕτω ὁ βασιλεὺς θὰ φανῇ πλέον ἐπιεικὴς καὶ ταὐτοχρόνως ἡ ποινὴ αὐτὴ θὰ εἶναι ὀλιγώτερον δαπανηρά. Ὁ βασιλεὺς ἐδέχθη.

Ἀλλὰ νέα δυσκολία παρουσιάσθη· δὲν ὑπῆρχε φυλακὴ κατάλληλος διὰ τοιούτου εἴδους ποινήν. Εἶχον ἀστυνομικοὺς σταθμούς, ἀλλ' ὄχι καὶ φυλακὰς διαρκεῖς, βεβαίας καὶ μονίμους. Ἔπρεπε νὰ συστήσουν μίαν καὶ νὰ διορίσουν καὶ φύλακα· τέλος ἐνέκλεισαν τὸν κατάδικον.

Ἐτελείωσε. Ὁ φύλαξ ἐπεφορτίσθη νὰ τρέφῃ τὸν φυλακισμένον ἀπὸ τὴν κουζίναν τοῦ παλατίου.

Ἐπέρασαν ἓξ μῆνες, ἔπειτα ἓν ἔτος. Ὁ βασιλεὺς ὅταν εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους ἔκαμε τοὺς λογαριασμούς του, παρετήρησεν ὅτι τὰ ἔξοδα διὰ τὸν φυλακισμένον καὶ τὸν φύλακα ἐπεβάρυναν πολὺ τὸν προϋπολογισμόν του. Ὁ φυλακισμένος ἦτο νέος ὑγιής, ἠδύνατο νὰ ζήσῃ ἀκόμη πενήντα χρόνια. Φανταισθῆτε εἰς ποῖον ποσὸν θὰ ἀνήρχοντο τὰ ἔξοδα! Αὐτὸ βεβαίως δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ. Ὁ ἄρχων προσεκάλεσε τοὺς ὑπουργούς του.

— Φροντίσατε, τοὺς εἶπε, νὰ εὕρητε μέσον νὰ ἐλαττώσητε τὰ ἔξοδα, διὰ τὸν ἄθλιον αὐτόν· μᾶς κοστίζει πάρα πολὺ ἀκριβά.

Οἱ ὑπουργοὶ ἔκαμον συμβούλιον καὶ συνεσκέφθησαν.

— Εὗρον, κύριοι, εἶπεν εἷς: πρέπει νὰ ἀποβάλωμεν τὸν φύλακα.

— Ἀλλὰ τότε ὁ φυλακισμένος θὰ δραπετεύσῃ, παρετήρησεν ἄλλος.

— Καὶ ἔπειτα; αὐτὸ θὰ ἦτο ἡ καλλιτέρα λύσις!

— Ἔκαμαν γνωστὴν τὴν ἀπόφασίν του εἰς τὸν βασιλέα, ὁ ὁποῖος τὴν ἐδέχθη, καὶ ὁ φύλαξ ἐπαύθη· δὲν ἔλειπε πλέον παρὰ ἡ φυγὴ τοῦ καταδίκου. Κατὰ τὴν συνήθη ὥραν τοῦ γεύματος, ὁ φυλακισμένος ἐξῆλθε διὰ νὰ ζητήσῃ τὸν φύλακα καὶ ἐπειδὴ δὲν τὸν εὗρε, ἐπῆγε μόνος εἰς τὸ βασιλικὸν μαγειρεῖον, ἐπῆρε τὴν τροφήν του, ἐπέστρεψε εἰς τὴν φυλακήν του καὶ ἐκλείσθη μετὰ προσοχῆς. Τὴν ἑπομένην ἡ αὐτὴ ἱστορία· ἐζήτησε τὴν τροφήν του καὶ ἔφαγεν ἡσύχως· οὔτε ἐσκέφθη νὰ δραπετεύσῃ!

Ἤρχισαν ἐκ νέου νὰ σκέπτωνται τί νὰ κάμουν. «Ἂς τοῦ εἴπωμεν ἁπλούστατα ὅτι δὲν τὸν ἔχομεν ἀνάγκην πλέον, καὶ ὅτι ἠμπορεῖ νὰ φύγῃ». «Διατί δὲν φεύγεις; δὲν ἔχεις πλέον φύλακα· κανεὶς δὲν σὲ κρατεῖ καὶ βεβαίως ὁ βασιλεὺς δὲν θὰ ὀργισθῇ ἂν ἐγκαταλίπῃς τὰς γαίας του.

— Ὁ βασιλεὺς δὲν θὰ ὀργισθῇ, πολὺ καλά, ἀπεκρίθη ὁ κατάδικος, ἀλλὰ ποῦ νὰ ὑπάγω; Τί νὰ γίνω; Ἡ κρίσις σας μὲ ἀτίμασε διὰ παντός· δὲν δύναμαι νὰ εὕρω πλέον ἐργασίαν, δὲν ἔχω πλέον τὰ μέσα νὰ ζήσω. Διατὶ ἐφέρθητε τόσον κακὰ πρὸς ἐμέ; Μὲ κατεδικάσατε εἰς θάνατον. Καλῶς, ἔπρεπε ὅμως νὰ ἐκτελέσητε τὴν ἀπόφασίν σας καὶ ὅμως δὲν τὸ ἐκάματε· δὲν εἴπον τίποτε. Ἔπειτα ἀλλάξατε τὴν ποινήν μου εἰς ἰσόβια δεσμὰ καὶ μοῦ ἐδώσατε καὶ ἕνα φύλακα διὰ νὰ μοῦ φέρῃ τὴν τροφήν· ἔπειτα μοῦ ἀφαιρέσατε τὸν φύλακά μου, πάλιν δὲν εἶπον τίποτε· ἐλάμβανα τὸν κόπον νὰ πηγαίνω μόνος νὰ πέρνω τὸ φαγητόν μου. Σήμερον μοῦ λέγετε νὰ φύγω. Ἀ! ἀλλὰ βεβαίως δὲν θὰ τὸ κάμω, κάμετέ με ὅ,τι θέλετε, ἐγὼ μένω.

Τί νὰ κάμουν; ἐκ νέου προσεκλήθη συμβούλιον καὶ συνεσκέφθησαν. Τέλος ἀπεφάσισαν νὰ δώσουν εἰς τὸν ἔνοχον σύνταξιν. Ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀπαλλαχθῶσι ἄλλως ἀπὸ αὐτόν.

Τὸ ἀνήγγειλον εἰς τὸν βασιλέα· δὲν εἶχε νὰ ἐκλέξῃ· τὸ ἐδέχθη. Ἡ σύνταξις ἀπεφασίσθη εἰς ἑξακοσίας δραχ. καὶ εἰδοποίησαν τὸν κατάδικον. «Ἔστω, ἀπεκρίθη, φεύγω, ἀλλὰ πρέπει νὰ πληρώνετε τακτικά».

Κατ' ἀρχὰς ἔλαβε διακοσίας δραχμάς, ἀπεχαιρέτησε πάντας καὶ ἔφυγε.

Ἠγόρασεν εἰς ὀλίγην ἀπόστασιν ἀπὸ τὰ σύνορα ὀλίγας γαίας τὰς ὁποίας ἐκαλλιέργει, καὶ εἰς τὸν ὡρισμένον καιρὸν ἤρχετο καὶ ἐλάμβανε τὴν σύνταξίν του. Ἅμα ἐλάμβανε τὰ χρήματα ἐπήγαινε εἰς τὴν λέσχην πάντοτε, ἔπαιζε δύο ἕως τρεῖς δραχ. τὰς ἔχανε ἢ τὰς ἐκέρδιζε καὶ ἐπανήρχετο εἰς τὰς γαίας του. Οὕτως ἔζη εὐτυχὴς καὶ ἥσυχος.

*
* *

Ἡ τύχη του ἦτο ὅτι ἔπραξε «τὸ ἔγκλημα» εἰς τόπον, ὅπου φοβοῦνται τὰς δαπάνας διὰ νὰ ἀποκεφαλίσουν ἕνα ἄνθρωπον ἢ καὶ διὰ νὰ τὸν κλείσουν διὰ παντὸς εἰς τὴν φυλακήν.

(Comte Léon Tolstoï)